

[Maigaard.]

udvalget, at det, man har diskuteret, er de spørgsmål, som regeringen anser for væsentlige. Der foreligger ikke en formel, men en faktisk indskrænkning, derved at det i reglen er regeringen, der bestemmer de temaer, man drøfter. Der er ingen formelle hindringer for, at folketingsmedlemmer kan rejse sager i handelsudvalget, men rent faktisk er det sådan, at udspillet hele tiden er regeringens. Der er vi inde i en situation, som ikke er sædvanlig parlamentarisk, som altså betegner noget nyt i forhold til det, vi normalt har betragtet som parlamentarisme.

Dernæst nogle ord om arbejdsformen i handelsudvalget. Jeg synes, handelsudvalgets arbejde bygger på en tro, en efter min mening overdreven tro, på det levende ord. Tendensen er, at minister Ivar Nørgaard fortæller, og så skriver handelsudvalgets medlemmer ned og prøver at følge med i sagerne, de udviklede sager, så godt man nu kan. Jeg vil gerne spørge, om dette, at regeringen har udspillet, og dette, at formen først og fremmest er mundtlig og først og fremmest er centreret om ministrene, er den rigtige form. Er det den rigtige form, vi har fundet, når det drejer sig om kontrollen med fælleshandelsarbejdet? Jeg tror det ikke. Det er svært at finde formen, fordi vi ikke har noget forbillede. Der er ikke tale om, at vi skal lave et arbejde som det udenrigspolitiske navn, for det, der sker i handelsudvalget, er ikke udenrigspolitik i traditionel forstand. Og der er heller ikke noget forbillede i folketingets faste udvalg, for det, man laver i handelsudvalget, er ikke indenrigspolitik i traditionel forstand. EF-spørgsmålene er vel snarere udenrigssager af indenrigspolitisk karakter. De repræsenterer en ny kombination, og dem mangler vi en form for. Jeg synes, vi skulle arbejde videre med de problemer, og jeg har nogle tanker om, hvordan vi kan gøre det.

Hvis vi prøver at se på de praktiske erfaringer fra arbejdet, så synes jeg, man må sige, at det arbejde, der blev gjort under valutakriserne, vel ikke kunne gøres på anden måde, selv om det var klart centreret om regeringens udspil, og selv om det som nævnt byggede på det levende ord. Men jeg synes nok, vi kan overveje, om vi i det andet store spørgsmål, nemlig spørgsmålet om landbrugsforhandlingerne, har fundet den rig-

tige form, om vi ikke kunne have fundet en langt, langt bedre form at passe folketinget ind i arbejdet på. Det, der karakteriserede valutaforhandlingerne, var jo, at det var akutte problemer, som krævede en meget hurtig stillingtagen. Men man vidste på forhånd, at landbrugsproblemerne ville komme, man vidste, at forhandlingerne ville komme, og man havde derfor haft mulighed for at forberede sagerne behandling i handelsudvalget, ikke mindst at forberede dem med skriftligt materiale, for der er jo ofte tale om meget komplicerede spørgsmål, spørgsmål, der er så komplicerede, at vi ikke kan sætte vor lid til og ikke bør nøjes med at sætte vor lid til diverse ministres pædagogiske holdning og evne, som det er udtrykt nogle gange. Derfor vil jeg gerne appellere til handelsudvalgets formand og bede ham om at overveje, om ikke det er rigtigt, at vi, for så vidt angår de problemer, som vi kan se komme, som vi ved kommer, i god tid begynder at forberede behandlingen af dem, ved at vi får skriftligt materiale frem, som i alt fald blotlægger hovedlinjerne i de spørgsmål, vi skal beskæftige os med.

For så vidt angår de opgaver, som jeg ikke mener, vores maskineri kan klare, synes jeg, man skulle overveje at genindkalde underudvalget — det underudvalg, som lavede udkastet til beretningen fra handelsudvalget — således at vi får en mulighed for at genoverveje den situation, som vi nu har arbejdet med i nogle måneder. Også vedrørende dette spørgsmål, altså at få fortsat diskussionen om den parlamentariske kontrol, vil jeg appellere til formanden for handelsudvalget, i håb om, at vi kan komme videre med arbejdet.

Det næste spørgsmål, som jeg synes, vi må stille os, er, om det maskineri, vi har opstillet, og som jeg nu er kommet med nogle kritiske bemærkninger om, dækker opgaven, og der mener jeg, at det hovedproblem, vi står over for, er EF-sagerne kolossale mængde. Kommissionen har fra den 1. januar 1973, da vi blev medlem, og frem til den 25. april 1973 fremsendt 151 forslag til rådsvedtagelser. I januar 45, i februar 37, i marts 56 og frem til omkring den 25. april 13. Det er jo en ganske kolossal mængde, og det vil være et vældigt arbejde overhovedet at få hold på disse sager.

Går vi videre og ser på de forordninger og